

Zaměřeno na Království

Roč. 26 č. 5

Anthony Buzzard, editor

Únor, 2024

"Prach" o Zemi

Barbara Buzzard¹

Někdo by se mohl ptát, o čem to vlastně mluvím! Mluví o samotné hlíně pod našima nohama. - tj. o *zemi*.

To, co se v tomto článku píše o Zemi, potvrzuje více než čtyřicet míst v Písmu. Slovo "země" má několik synonym: půda, hlína, drn, země, drny, země, prach a ovšem také špína. A jak vidíte z mého nadpisu, slovo "prach" nyní nabylo ještě dalšího významu: senzace; informace; skutečná fakta; "prach" o něčem.

Slovo "země" používáme v různých významech. Můžeme říci, že někdo je "na zemi", nebo že jako by zmizel z "povrchu zemského". Můžeme dokonce říci, že něco stojí "zemi". Pokud bychom však řekli, že jsme naplnili díru nebo kbelík *zemí*, mluvíme konkrétně o té látce, kterou nazýváme prach.

Zde jsou jen některé z mnoha zmínek o "zemi" nebo "území" v Písmu. Je velmi zajímavé, že tato místa Písma, která se týkají země, nám vyprávějí také o nás samých a našem údělu.

V Gn 1 se píše, že jsme byli stvořeni *na zemi*.

Gn 1 nám také říká, že jsme byli uděláni *ze země* (2:7).

Byli jsme stvořeni, abychom *vládli zemi* (Gn 1:28).

A byli jsme stvořeni, abychom *zemi zdědili* (Řím 4:13).

Na *zemi zemřeme* (Gn 3:19).

Budeme *pohřbeni* v zemi (Dan 12:2).

Na *zemi budeme souzeni* (Př 11:31).

Na *zemi budeme odměněni* (Zj 22:12).

Budeme znovu *dosazeni jako vládcí* nad *zemí* (Dan 7:27).

A abychom zopakovali ohromující pozhřebání, které nás čeká: *zdedíme zemi* (Mt 5:5; Ga 3:29).²

Američtí objevitelé Lewis a Clark se o této zemi v letech 1804-1806 vyjadřovali velmi pochvalně. V jejich denících z cest po západě Spojených států se píše o tom, co viděli, a co jim vyrazilo dech. Velké pláně byly plné divoké zvěře a bizonů žila statisícová stáda. Když William Clark spatřil to, co nazýval "rájem",

napsal toto:

Naskytl se mi nádherný pohled na krajinu... obrovská stáda bizonů, losů, jelenů a antilop se krmí na jedné společné a bezbřehé pastvině... Buvoli, losi a antilopy jsou tak mírní, že se při krmení pohybujeme v jejich blízkosti, aniž bychom mezi nimi vzbudili nějaký poplach, a když upoutáme jejich pozornost, často se k nám přiblíží, aby zjistili, co jsme zač... Krajina je nesmírně krásná.

A tak to bylo tehdy. A co teď? Je pravda, že jsme této zemi způsobili velké škody kvůli nevědomosti a chamtivosti. Mnoho mladých lidí je velmi znepokojeno tím, co lidé zemi způsobili. A ovšem, kdybyste si mysleli, že odletíte do nebe – co by bylo impulsem k péči o zemi? Křesťané mohou být v tomto ohledu jedni z nejhorších provinilců. Na druhou stranu, pokud má být tato země naším rájem, pak bychom k ní měli mít úctu. a k jejímu Stvořiteli.

Obnova: 3 - 2 - 1 - START!

Pokud budeme pozorní, každé jaro a léto se odehrává obnova světa. Ježíš ve svém kázání o Božím království hlásal obnovu všech věcí (Mt 4:23). Všechno, co bylo zkažené, rozbité nebo poškozené, bude obnoveno do nového stavu, do toho, čím to mělo být. Jak se říká v tzv. Pánově modlitbě: "Přijď království tvé, buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi." Boží vůle se *stane na zemi* (jako v nebi). To je dáno, je to neporušitelný slib, který je stejně dobrý jako splněný. Lepší už to být nemůže. Kéž by se naše představitost jen přiblížila tomu, co Bůh má v plánu!

Ačkoli se strom v rajské zahradě nazýval "strom života", ve skutečnosti to byl strom *nesmrtelnosti* neboli strom věčného života.³ To víme proto, že Adam a Eva již žili a nejedli z něj. Tento strom jim nebyl zakázán jako strom poznání dobra a zla. Po svém hříchu, kdy jedli ze stromu poznání dobra a zla, byli z ráje vyhnáni, a zahrada, kde rostl strom nesmrtelnosti, byla silně poškozena, před nimi střežena. Strašná a nemožná věc by se stala, kdyby po svém hříchu jedli ze stromu nesmrtelnosti! Měli bychom nesmrtelné hříšníky. Byli

¹ Původně lekce pro mládež pro naše týdenní online studium církve/Bible.

² Viz Edward Acton, "Platonic Christianity, Part 1" *Focus on the Kingdom*, Aug. 2023.

³ "Platonic Christianity, Part 2," Sep. 2023.

vyhnání, 'protože jim nesmí být dovoleno... vzít také ze Stromu života [nesmrtelnosti], jíst a žít navěky'" (Gn 3:22). A tak došlo ke ztrátě možnosti získat nesmrtelnost. Navždy? Ne. "Obnovení všech věcí", jak nám říkají Sk 3,21⁴, tuto možnost opět zpřístupní. Co musíme udělat, abychom získali nárok? Jak nám říká sám Bůh: "Toto je můj milovaný Syn... Poslouchejte ho!" (Mt 17:5).

Poslušnost Ježíši se setká s Otcovým souhlasem: "Blaze těm, kdo si perou roucho, aby měli právo na strom nesmrtelnosti" (Zj 22:14). Vzrušující opětovné objevení Stromu nesmrtelnosti odhaluje, v čem spočívá obnova. Už nebude zakázaný, ale bude otevřeně dostupný a bude mít zázračné léčivé vlastnosti. Obnovení nás přivádí do plného kruhu od ztraceného ráje k ráji znovuzískanému.

Proč panuje takový zmatek ohledně nebe a toho, kdo tam přijde? Jedním z velmi důležitých vodítek při studiu Bible je vycházet z velmi jasných tvrzení: "Tak praví PÁN", klíčové pravdy, které nám umožňují porozumět Božímu plánu. Jedno z těchto křišťálově jasných prohlášení o nebi máme. Kdybychom na to vždy pamatovali, pomohli bychom sobě i druhým. Tady je, vaše "cesta k pochopení": "Nebe patří PÁNu, ale zemi dal lidem" (Ž 115:16).

Musíme si také položit velmi důležitou otázku: A co "naši otcové, kteří nejsou v nebi"? Protože přikládáme velký význam mužům, jako byli Abraham, Izák a Jákob, kteří uvěřili Bohu a poslouchali ho, jistě nás musí zajímat místo jejich posledního odpočinku. A přesto se dozvídáme, že David nikdy nevystoupil do nebe; místo toho zemřel a byl pohřben, stejně jako všichni ostatní věřící. Poslechněte si toto pravdivé tvrzení: "Všichni tito věrní zemřeli, aniž by dostali, co jim Bůh slíbil" (Heb 11:13). Hebreům pak vysvětluje, že věděli a chápali, že nejde o porušený slib - to rozhodně ne -, ale o slib, který se má v budoucnu splnit. Jak? Vzkříšením! A to je naše naděje; ne nebe, ale obnovení všech věcí, a pro nás – vzkříšení.

Další klíčovou myšlenkou, kterou je třeba si uvědomit, je, že Boží království *přináší* obnovu. Nemůže-

me mluvit o zemi, aniž bychom mluvili o její obnově. Ráj – neuvěřitelné pohledy a úžasná krása a vzrušující věci, které se dají dělat, to vše bude možné; dokonce nám budou dány příležitosti, abychom to pomohli uskutečnit. Země je naším domovem. Vždycky jí byla. Vždycky bude. Země a lidé byli stvořeni jeden pro druhého. Tak praví Stvořitel všech věcí. Takový je Boží plán. To je Boží velký zítřek. To je naše naděje a náš zítřek.

Sebevražda církve musí přestat

Anthony F. Buzzard⁵

Základ této prezentace teologie míru tvoří prosté doznání: Čtu Nový zákon, když sleduji pozvání, abych zjistil, co Bible říká o používání jaderných zbraní. Našel jsem v dokladech Ježíše výrazně odlišného od Ježíše, jímž mě živila anglikánská církev. Svě rádoby stoupence vyzýval Ježíš radikálním požadavkem poslušnosti: "Proč mne oslovujete jako 'pána' a odmítáte dělat to, co říkám?" (Luk 6:46). Očividně očekával, že kázání na hoře bude bráno s nejvyšší vážností. Něco z této "naivní" odpovědi na jasné příkazy je základem naléhání Dietricha Bonhoeffera na to:

Ježíš zná pouze jednu možnost: prosté podlehnout a poslušnost, ne vysvětlování kázání na hoře nebo zabývání se jím, ale jeho konáním a dodržováním. To je jediný způsob, jak slyšet jeho slovo. Ale zase to neznamená, že má být diskutováno jako ideál, ale opravdu znamená v něm pokračovat.⁶

Jak nádherně je to zbaveno noční můry teologické složitosti, která často doprovází diskusi o Kristu a o válce.

Z výhodného postavení, které drtí vaše nepřátele, jsou Ježíšem zakázány všechny argumenty pro opačný pohled jako nebezpečné kompromisy navrhované tak, aby překážely základní poslušnosti potřebné pro vstup do Božího království: "Ne každý, kdo mi říká 'Pane, Pane', vstoupí do Království, ale pouze ti, kteří konají vůli mého Otce, který je v nebi" (Mat. 7:21). Ježíš dále pronáší nejhroživější ze všech svých výroků. Mnozí budou protestovat proti rozsudku tím, že mu věrně sloužili, dokonce až k tomu, že kázali v jeho

⁴ Skutky apoštolů 3,21 jsou nádherným pamětním veršem, když se na ně podíváme ve světle závodu a startovních čísel 3 - 2 - 1 - Běž! Jak příhodné pro Obnovu všech věcí!

⁵ Část článku "Towards the Cessation of Church Suicide," *A Journal from the Radical Reformation*, Roč. 5 Č. 4, 1996.

⁶ *The Cost of Discipleship*, New York: Macmillan, 1959, 218-219.

jménu a předváděli svoji moc v charismatických znamenitých skutcích. Přesto se jim nepodaří získat jiné uznání než jako falešní proroci (Mat. 7:23). Problém je zjevně v poslušnosti skrze víru; a poslušnost musí zahrnovat podrobení se "tvrdým slovům" o "milování nepřátel" a "neodporování zlým osobám".

Jakmile je osvojen absolutistický standard různých "náboženských vyznání" nabízených denominacemi, začínají podezřele vypadat jako padělky – mdlé odlesky originálu, ne příliš dobře maskované imitace skutečné věci, ale dostatečně obdařené křesťanským jazykem, aby se zdály být přijatelné. Nebylo třeba, aby apoštol varoval Korintské, že ďábel bude zaměstnán podporou svých falešných verzí "Ježíše", "ducha" a "evangelia" (2 Kor 11:14)? Je Ježíš, který nečinně přihlíží násilí církvi po asi sedmáct století, Ježíšem Mesiášem zjevení? Plaví se křesťanské komunity, které schvalují použití strašné ničivé síly proti svým nepřátelům a spoluvěřícím ve jménu "spravedlivé války", pod falešnými barvami?

V návaznosti na naivní začátky je člověk schopen dodat solidnost svému přesvědčení prostřednictvím četby o teologii a církevní historii. Budu koncipovat svou teologii míru s pomocí těch mnoha hlasů, které pro mě mají zřetelnou pečeť Pravdy, tak odlišné od tragického jazyka kompromisu a odpadnutí. Po celou dobu si budu všimnout houževnatých, ale jak se mi zdá, zavádějících úvah tábora, který, jak se zdá, byl náchylný k zatemňování a interpretaci spletitého problému, o kterém Ježíš nikdy nemluvil vyhybavě. Člověku pátrajícímu po pravdě Písma se Abakukova stížnost ukázala jako výmluvně hovořící o poválečném oficiálním ospravedlnění křesťanské účasti v "spravedlivém konfliktu" anglikánskou církví:

Proč mi ukazuješ nespravedlnost a nutíš mě, abych spátral křivdu? Neboť kořist a násilí jsou přede mnou, a existují mnozí lidé, kteří vyvolávají rozbroje a spory. Proto je zákon ochromen a rozsudek nikdy nevychází: zlý obklopuje spravedlivého; proto dochází ke špatnému rozsudku (Ab. 1:3, 4).

Reakce mých oddaných rodičů na můj "idealismus" byla, aby mě vyšetřil psychiatr, pod jehož dohledem a načasovanými stopkami, jsem uspořádal bloky podle předepsaného vzoru.

⁷ Sir L. Charles L. Brenton, syn námořního důstojníka, jenž odešel z anglikánské církve k plymoutským bratřím; cito-

Nedávno mi pomohl objev britského pacifisty v podobném prostředí pochopit revoluci, kterou způsobilo Kázání na hoře v jedinci, pro něhož válka byla součástí úctyhodného statutu quo:

At' není zapomenuto, že od mého narození všechny mé styky a dojmy byly ve prospěch nejen zákonitosti, ale válečné slávy. ... Válka se zdála nejnórmálnějším stavem člověka a mír byl vzácná a jalová výjimka.⁷

Silný argument pro křesťanskou neúčast ve válce může být postaven na rané historii církve: věřící se zjevně nepřipojovali k armádě až do roku 177 n.l., a poté nebylo neobvyklé, že křesť a Pánova večere byly odmítnuty těm, kteří prolévali krev. Předpoklad je, že raná církev druhého století udržovala užší spojení s původní apoštolskou pravdou. Nicméně, poněvadž je to Písmo, které musíme brát jako konečného arbitra ve věcech křesťanské doktríny, naše nejsilnější linie obrany proti pokonstantinské teorii "spravedlivé války" může být založena na biblickém pohledu na křesťanské bratrství. (Pozůstatek tohoto pohledu je vidět na naléhání pokonstantinských církví, aby si klérus odpíral zabíjení.)

"vzájemně se milujte"

Semena novozákonní etiky odděleného společenství prokazujícího přednost věrnosti před státem se nacházejí ve Starém zákoně. Hebrejské Písmo stanoví zásadu, že krveprolití ve válce mezi bratry je nemyslitelné (2 Paral 11:4: "Nebudete bojovat proti svým bratřím"). Eliášovo slovo Jehorámovi z Jeruzaléma je jasné v jeho odsouzení bratrovraždy: "Ale kráčel jsi po cestách králů Izraele a učinil jsi ... Izrael si hraje na nevěstku ... a zabil jsi své bratry ze svého otcovského domu, kteří byli lepší než ty" (2 Paral 21:13). Davidova kariéra ve válčení je považována za diskvalifikaci pro výstavbu chrámu (1 Paral 22:8). Abraham měl přerušit vazby se svou zemí původu i se svou přirozenou rodinou, aby se stal otcem nové společnosti víry (Gen 12:1-4). Ježíš sám se řídí tímto vzorem, když uznává svou skutečnou rodinu ne v Marii a Josefovi, ale v těch, kteří konají Otcovu vůli (Mat 12:46-50).

Církev Nového zákona zjevně zahrnuje věřící ze všech národů, neboť v Kristu není ani "Žid ani Řek, barbar nebo Skýta, ale Kristus je vším a ve všech" (Kol

váno Petrem Brockem, *Pacifism in Europe*, Princeton University Press, 1972, 402.

3:11). Velké pověření založené na smlouvě s Abrahamem zmocňuje k mezinárodní propagaci dobré zprávy o Království (Mat 24:14; 28:29, 30), a proto předpokládá vytvoření společenství králů a kněží "z každého národa, lidu, jazyku a rasy" (Zj 5:10), kteří mají "mít mezi sebou pokoj" (Mar 9:50), být solí v hnilobném světě (Mat 5:13) a "světly uprostřed pokřivené společnosti" (Fil 2:15). Církev tak představuje nový Boží Izrael (Gal 6:16) zjevně navržený jako mikrokosmos nadcházejícího Království míru na zemi. Premilenarismus, založený na vizi proroků, kterou Ježíš schvaloval (Řím 15:8) a ke kterému se Starý a Nový zákon upíná verš za veršem, trvá na naději na světový mír, kdy se národy přestanou navždy učit umění války (Iz 2:2-5). Účinnost křesťanství má být nyní předváděna společenstvím "synů Království" (Mat 13:38) (tj. těch určených pro místo v Království), kteří, prostřednictvím viditelné lásky, kterou si vzájemně prokazují, veřejně oznamují světu příslib Nového věku. Naděje proroků musí být skutečněna ve věřícím společenství, alespoň v určité míře, v "přítomném zlém věku", ačkoli celková regenerace světa se očekává za Pánova dne (Mat 19:28; Skutky 3:21). Mezinárodní církev má být jako šíp směřující ke světovému míru mesiášské budoucnosti.

Tomuto vše prostupujícímu biblickému tématu je uštědřen smrtící úder, když je navrhováno, že se věřící mohou připojit k vraždění svých bratří v jiných národech. Takové bratrovraždění nasvědčuje pouze tomu, že křesťanství nefunguje – že duch je příliš slabý, aby překonal vrozená tělesná nepřátelství. Nový zákon se tak prokazuje jako zbytečný. Lidstvo ve svých jednáních s různými národy nemá z Krista vůbec žádný užitek. Nenávist není nahrazena láskou. Není divu, když nalézáme protestujícího Jakuba, že přátelství se světem znamená nevyhnutelné nepřátelství vůči Bohu (Jakub 4:4). Nikde to není zřejměji ukázáno, než když se "věřící" přidávají k zabíjení jiných členů Kristova těla. Satan to musí počítat za svůj největší triumf; neboť Kristus je pak rozdělen proti Kristu, církev páchá sebevraždu, tělo se samo záměrně ničí a důkaz Božího ducha v činnosti mezinárodně mezi lidmi na zemi je zničen.

Tento druh argumentace podporující věc mezinárodní křesťanské církve není závislý pro svůj úspěch na ně-

kolika biblických textech. Všude v Novém zákoně je samozřejmé, že křesťané jsou vázáni k vyšší prioritě, než je věrnost jednotlivému národnímu státu. Bůh učinil každého křesťana členem Kristova univerzálního těla. Priorita odpovědnosti vůči ostatním věřícím, bez ohledu na národnostní původ, je v našich křesťanských dokumentech dostatečně jasná. Opakované příkazy ohledně laskavosti, snášenlivosti, jednoty v duchu a moci viditelného svědectví křesťanské lásky vyplňují stránky Nového zákona. Jak si může někdo namlouvat, že bombardování jiných křesťanů může být něčím jiným než absolutním popřením víry? Nemohu pochopit, jak mohl ostrý protest arciděkana Percy Harthilla padat do hluchých uší, aniž způsobil radikální pokání všude v církvích:

Církev je dále prohlášena krédem jako katolická ... univerzální a celosvětová ... ne pouze mezinárodní, ale nadnárodní. ... Společenství Církve je něčím, co člověk nesestavil a co nesmí nechat rozbit. ... Samozřejmě tedy jakákoli politická nebo sociální věrnost křesťana musí zaujmout až druhé místo. ... Všichni lidé mají poznat, že jsme Kristovými učedníky, pokud se vzájemně milujeme tak, jako *nás miloval On* (Jan 13:34, 35). ... Uvnitř křesťanského společenství má každý být spojen s každým láskou jakou má Kristus ke každému. Toto je nové přikázání; a poslouchat je má být důkazem světu pravého učednictví. ... Taková je ctnost, kterou Kristus zamýšlel pro jednotu Církve. Může však být cokoli v rozporu úplněji s takovým ideálem, než že by křesťané měli jít do války proti křesťanům? ... Může někdo mimo blázinec navrhnout, že když například britští a američtí křesťané přijali odpovědnost za shození atomové bomby, která zabila a zmrazila na těle a na duši své spolukřesťany v Nagasaki, že takový čin by mohl být "důkazem", jak uvnitř křesťanského společenství byli spojeni láskou, jakou má Kristus ke každému? Pokud o tom někdo ještě pochybuje, ať si přečte, *My z Nagasaki*, napsané křesťany přeživšími bombardování.⁸

Člověkem, který zažil sílu této naléhavé žádosti o křesťanské nenásilí, byl bývalý římskokatolický vojenský kaplan, George Zabelka:

V roce 1945 byl Tinian Island největší leteckou základnou na světě. Tři letadla za minutu by z ní mohla vzlétat po celý den. Mnoho z těchto letadel se odebralo do Japonska s výslovným záměrem zabít ne jedno dítě nebo civilistu, ale zabít stovky a tisíce a desítky tisíc dětí a civilistů – a já jsem nic neřekl. Jako kaplan jsem často

⁸ *War, Communism and the Christian Faith*, James Clarke

& Co., n.d., 47-49

musel vstoupit do světa chlapců, kteří ztráceli hlavu kvůli tomu, co dělali ve válce. ... Jeden muž mi vyprávěl, že byl na bombardovací misi na nízké úrovni, a právě sestupoval k jedné z hlavních ulic města, když se přímo před ním objevil malý chlapec, uprostřed ulice, a vzhledl na letadlo s dětským údivem. Muž věděl, že za pár vteřin bude dítě spaleno napalmem, který už byl vypuštěn. . . ale nikdy jsem nepřednesl ani jediné kázání proti zabíjení civilistů mužům, kteří to dělali. ... Mlčení v takových záležitostech, zejména od veřejného orgánu, jako jsou američtí biskupové, je známkou souhlasu. ... Skutečností je, že sedmdesát pět tisíc lidí bylo spaleno jednoho večera ohnivým bombardováním Tokia. Stovky tisíc byly zničeny v Drážďanech, v Hamburku a v Coventry leteckým bombardováním. Skutečnost, že čtyřicet pět tisíc lidských bytostí bylo zabito v Nagasaki jedinou bombou, byla novinkou pouze do té míry, že to učinila jedna bomba, . . . Zdá se mi to být znamením, že sedmnáct set let křesťanského teroru a vraždění by mělo dospět k 6. srpnu 1945, kdy katolíci shodili A-bombu navíc na největší a první katolické město v Japonsku. Jeden by si myslel, že já, jako katolický kněz, otevřeně promluvím proti atomovému bombardování jeptišek. (Toho dne v Nagasaki byly zničeny tři řady katolických sester.) Jeden by si myslel, že navrhu, že katolíci, jako minimální standard katolické morálky, by neměli bombardovat katolické děti. Neudělal jsem to. Já, stejně jako katolický pilot letadla nad Nagasaki "The Great Artiste (Velký umělec)" jsem byl dědicem křesťanství, které se po sedmnáct set let zabývalo odvetou, vraždou, mučením a soustavným vykonáváním moci a privilegovaným násilím, to vše ve jménu našeho Pána. ... Prosím Boha, ať nám odpustí to, jak jsme překroutili Kristovo učení a zničili jeho svět překroucením tohoto učení.⁹

Tyto vášnivé výkřiky pro opuštění tradice, která popírá evangelium, sbírají sílu z mnoha hlasů v anabaptistické tradici a demonstrují posun radikální reformace nad denominace hlavního proudu z hlediska zachycení ducha autentického křesťanství. Ve vnímavém článku nazvaném "The Christian and War: a Matter of Personal Conscience (Křesťan a válka: záležitost osobního svědomí)"¹⁰ David R. Plaster popisuje pacifistický argument, který sám považuje za nepřekona-

teľný. Toto "se vztahuje k prioritě závazku věřícího k jeho nebeskému občanství."¹¹ Dále uvádí Johna Dreschera: "Církev je mezirasový, nadnárodní, transkulturní sbor složený ze všech, kteří věří v Ježíše Krista jako Spasitele a následují ho jako Pána."¹² Plaster pak odkazuje na vývoj důsledků účasti na Kristově těle od Myrona Augsburgera:

Potvrdit, že jedinec je členem Kristova království, nyní znamená, že věrnost Kristu a jeho Království přesahuje každou jinou věrnost. Tento postoj přesahuje nacionalismus a vyzývá nás, abychom se nejprve ztotožnili s našimi spoluúčedníky jakéhokoli národa, protože společně sloužíme Kristu.¹³

Augsburger pak vyzvedává argument následujícím způsobem: Priorita poslouchat Boha spíše než člověka "přichází do konfliktu s aktivní účastí věřícího ve válce".¹⁴ Posunuje uvažování o další krok vpřed:

Poněvadž naše nejvyšší oddanost patří Kristovu království a protože toto Království je globální, křesťan v jednom národě se nemůže čestně účastnit války, což by znamenalo vzít život jiného bratra nebo sestry v jiném národě.¹⁵

Plaster pozoruje, že "ti, kteří umožňují účast ve válce až do okamžiku, kdy člověk vezme lidský život, neposkytnou k tomuto bodě odpověď".¹⁶ Dale Brown přidává svůj hlas k tomuto argumentu, když uvádí, že M. R. Zigler "se často vzeprěl a navrhoval, aby luteráni slíbili, že odmítnou navzájem se zabíjet, i anglikáni jiné anglikány atd."¹⁷

Menonité nyní rozesílají pohlednice, na nichž je vytištěn slogan:

"Skromný návrh na mír:
křesťané odmítají se navzájem zabíjet."

Závěrečná doporučení

Jediným protijedem ke staletému konstantinskému konkubinátu, do něhož upadly církve, je silně konfesní teologie míru. Církev si musí neustále připomínat hrůzu toho, co je ještě stále zamýšleno jako rozumný způsob, jak uskutečnit trvalý mír. Musí trvat na tom, že plány zničit zemi vyvolávají Boží hněv, ne spásu

⁹ *Peacemakers*, 16-18

¹⁰ *Grace Theological Journal*, 6:2, 1985, 435-455

¹¹ *Ibid.*, 444.

¹² "Why Christians Shouldn't Carry Swords," *Christianity Today*, Nov. 7, 1980, 21-22.

¹³ Citováno z "Christian Pacifism" ve *War: Four Views*, Intersity Christian Fellowship of the U.S.A., 1986, 87.

¹⁴ Plaster, 445.

¹⁵ *Ibid.* Citováno z "Christian Pacifism," 90.

¹⁶ Plaster, 445.

¹⁷ *Biblical Pacifism*, Brethren Press, 1986, 8.

("Bůh zničí ty, kteří ničí zemi" - Zj 11:18). Musí pobízet věřící, aby si pamatovali, že Ježíš řekl, že křesťané nesmí být "z tohoto světa" a protože celý svět je v "moci toho zlého" (1 Jan 5:19), ne si s ním podávat ruce. Stát je zlem pod řízením "knížectví a mocností a 'kosmokratů' (kosmokratoras) této přítomné temnoty" (Ef 6:12). Pokud by pokonstantinské křesťanství bylo na straně Ježíše, nikdy by nemohlo pomýšlet na výrobu a hromadění tak silných zbraní, které nyní mohou zničit každé velké město pětkrát za sebou. Nikdy nesmíme nechat církve zapomenout, že dokonce v roce 1985

jaderné zbraně nahromaděné USA, SSSR, Velkou Británií, Francií a Čínou jsou ekvivalentní 1 000 000 bomb v Hirošimě. . . 50 000 hlavic a bomb v jaderných arzenálech dnes obsahuje 17 400 zbraní v strategických silách supermocností. Jejich dosah je mezikontinentální. Každá zbraň je dostatečně silná, aby zničila velké město - pokud by existovalo na světě tolik měst . . . MX, oficiálně nazývaný mírotvůrce, nese deset samostatně cílených hlavic a má ničivou sílu více než 300krát silnější než Little Boy, který v Hirošimě zabil nebo zmrzačil 200 000 civilistů.¹⁸

Končíme, jak jsme začali, sebejistým tvrzením, že pouze "anabaptistické" odmítnutí vzít život vystihuje Ježíšův příkaz své církvi. I když teorie "menšího ze dvou zel" vykonala svou výzvu pro drtivou většinu těch, kteří tvrdili, že jsou křesťany, "střízlivá úvaha okamžitě ukáže, že taková etika se pohybuje na zcela odlišné úrovni než ta vyhlášená Kristem".¹⁹ Ten samý dokument tak výmluvně říká, že

strpět, aby křesťané byli zataženi do souhlasu s válkou, znamená popřít jednotu Kristova těla. Křesťanská církev není provinční nebo národní, je univerzální. Proto každá válka, ve které církve na každé straně omlouvají nebo podporují národní úsilí, se stává občanskou válkou uvnitř Církve. Není tento stav věcí, kdy křesťan zabíjí křesťana, ještě větším porušením ekumenického společenství než hanebné konfesionální rozdíly, které rozervalý naši jednotu? Opravdu, můžeme jako křesťané očekávat, že Pán obnoví naši jednotu v uctívání, dokud se navzájem usmrcujeme na bojišti? Proto se zkroušeně podrobujeme: Odmítat účast ve válce i její podporu jakoukoliv formou je jedinou cestou slučitelnou s

vysokým posláním Kristovy církve.²⁰

Amen! Ale uslyší? Bonhoeffer nebyl vyslyšen ekumenickou církví, když vydal prorockou výzvu k pokání a poslušnosti. Končíme jeho slovy, které zrcadlí naléhavě potřebnou teologii udržování míru:

Náš úkol jako teologů spočívá pouze v přijetí příkázání míru, nikoliv jako otázku otevřenou diskusi. Mír na zemi není problém, ale příkázání dané při Kristově příchodu. Existují dva způsoby, jak reagovat na tento příkaz od Boha: bezpodmínečná, slepá poslušnost jednání nebo pokrytecká otázka hada: "Ano, neřekl Bůh ...?" Tato otázka je smrtelným nepřítelem veškerého skutečného míru ...

Bratři v Kristu poslouchají Jeho slovo; nepochybují ani nezpochybňují jeho příkázání míru, ale dodržují je. Nestydí se, vzdorují světu, dokonce mluví o věčném míru. Nemohou se chopit zbraní proti samotnému Kristu – nicméně právě to dělají, pokud se chápou zbraní proti sobě!²¹

Praktický plán pro obnovu předkonstantinské víry by byl:

- 1) Soustředěné úsilí mírových církví vyzývat *své vlastní členstvo* zpět ke sjednocenému, energickému mírovému postoji.
- 2) Kampaň, která tento postoj učiní známým ve všech denominacích, a tak svolá dohromady jádro nenásilných věřících.
- 3) Kázání evangelia o Království všude podle jeho původního mesiášského významu, s mírem jako základním požadavkem uřednictví – mír mezi všemi věřícími jako nezbytná příprava na vstup do Božího království prostřednictvím přežití až do Parousie nebo vzkříšením v oné době (1 Kor 15:23).
- 4) Obnovení platnosti eschatologie (bez ústupu od biblické apokalyptiky) jako prvního ložiska dogmatické teologie, s etikou a ekleziologií jako těsně druhou, následovanou zkoumáním dalších škod způsobených biblickému křesťanství překrytím řeckou filozofií.

¹⁸ Ruth L. Sivard, *World Military and Social Expenditures*, World Priorities, 1983, 13 a násled.

¹⁹ *Peace Is the Will of God*, A Testimony to the World Council of Churches, by the Historic Peace Churches and the International Fellowship of Reconciliation, 1953, 13.

²⁰ *Ibid.*, 17.

²¹ Bonhoeffer, *Briefe, Aufsätze, Dokumente*, 1928-1942, 447, 448.

"Jestliže je ústřední místo Království v Ježíšově kázání tak zřejmé, proč to zde tedy zdůrazňují? Důvodem je, že Boží království ztratilo v kázání církve své ústřední postavení. Dále, když se o něm hovořilo v náboženské výchově, byla upřednostňována Matoušova formulace Království nebeské a navrhovaný význam byl výhradně nadpozemský...

"Jedním z neplodnějších směrů vývoje současné teologie je tedy zdůrazňování, že Boží království je ústředním bodem našeho chápání křesťanské víry a nelze ho redukovat na to, že znamená pouze 'místo pro duše posléze'... Tento vývoj lze vyjádřit takto: Existuje zásadní souvislost mezi kázáním Ježíše Krista jako Pána a Spasitele a kázáním Božího království, takže kázat Ježíše jako Krista vyžaduje, abychom kázali to, co kázal Ježíš - Království".

(Thomas Groome, *Christian Religious Education*, 1982, s. 42-43).

Ježíš prakticoval to, co kázal

Carlos Xavier

Napříč evangelií vidíme, jak Ježíš praktikuje to, co kázal, a přikazuje posluchačům, aby dělali totéž. Například v 7. kapitole Markova evangelia Ježíš užívá svou kritiku tradice židovských starších k dalšímu učení o starozákonních zákonech o jídle:

"Ježíš pak zavolal na zástup, aby přišel a poslouchal. "Všichni poslouchejte," řekl, "a snažte se porozumět. Nepošpiní vás to, co vchází do vašeho těla, ale to, co vychází z vašeho srdce" (Marek 7:14-15). Všimněte si, že některé rukopisy přidávají verš 16: "Každý, kdo má uši k slyšení, ať poslouchá a rozumí."). V důsledku toho Marek později říká, že těmito slovy "Ježíš učinil všechny pokrmy čistými" (Mk 7:19).

Také Ježíš je viděn, jak jí s "hříšníky", což je slovo, které se může vztahovat pouze na dvě skupiny lidí: nevěřící Židy nebo pohany. Podobně i jeho apoštol Petr později pravidelně jedl s pohany (Gal 2:12; Sk 11:3).

Kromě toho apoštolové pravděpodobně nedodržovali každoroční půst v Den smíření z 16. kapitoly knihy Leviticus. V Markovi 2:19 Ježíš jasně říká: "Nemohou se postit, dokud je ženich s nimi." V tomto případě se jedná o půst. A všichni víme, že Ježíšovo působení trvalo nejméně tři roky.

V Numeri 5:1-2 Bůh Izraelcům přikazuje, aby z tábora vyhnali lidi s určitými nemocemi, "aby jim neposkrvrňovali tábor". V Numeri 9:10 Bůh přikazuje každému, kdo se dotkl mrtvého těla, aby o měsíc odložil slavení velikonočních svátků. Přesto je zaznamenáno, že Ježíš a jeho následovníci se často dotýkali nemocných, démonizovaných, a dokonce i mrtvých, aby je uzdravili.

V Matoušově evangeliu 12:1-6 a v Janově evangeliu 5:17-19 vidíme, jak Ježíš a jeho následovníci porušují sobotu, a přesto jsou nevinní, tj. nehrěší!

Podle Mojžíšova zákona bylo možné vydat rozvodové osvědčení (Dt 24:1-4), ale podle Ježíše je rozvod povolen pouze z jednoho důvodu (Mt 5:31-32; 19:3-12).

Konečně, podle Mojžíše mohl člověk zabít svého nepřítele nebo vetřelce (Lv 24:20; Ex 22:2), ale podle Ježíše máme bezpodmínečně milovat své nepřátele (Mt 5:38-39; srov. Lk 6:28-29).

Pointa spočívá v tom, že Ježíš byl poslán, aby kázal a praktikoval Zákon Nové smlouvy (Heb 9:15; 12:24). V důsledku toho byl Ježíš pod svým vlastním Zákonem, který Pavel později nazývá "Mesiášův zákon" (Gal 6:2; 1 Kor 9:21). To není totéž co Mojžíšův zákon! Pavel jasně říká: "Napodobujte mě, jako já napodobuji Mesiáše" (1 Kor 11:1). I když víme, že Pavel i Ježíš se "narodili pod Mojžíšovým zákonem", neznamená to, že po zbytek života zůstali věrni Tóře!

Komentáře

- "Velmi se mi líbil ostrý styl psaní Barbary v článku 'Promarněné dědictví' (leden). Její 'kdysi dávno' úvodní slovo nastoluje téma biblické pravdy, které je dnes potřeba více než kdy jindy. Jak výstižně řekla, kdysi jsme dostali pravdu v kostele, na evangeliu, v každodenních činnostech a ve společnosti. Nyní dostáváme jen neúplné evangelium, v němž chybí Království a čistá eschatologie, nahrazené "nextingem" a DEI na úkor hladu po spravedlnosti. Také Anthonyho článek 'Šokující pravda o svatých a jejich osudu' z Da-niela 7,27 byl nejvíce zapamatovatelný, se zdůrazněním *těch, kteří jsou v Království a vládnou nad národy.*" – Florida

- "Právě jsem dočetl lednové *Focus on the Kingdom*. Děkuji vám za vaši vášeň pro pravdu a za to, že ji

šíříte už tolik let. Slovy nelze vyjádřit mé uznání za to, co vy a vaše podpůrná rodina děláte pro ty, kdo hledají pravdu. Kéž Bůh neustále žehná vám, vaši rodině a vaši službě." – *Anglie*

- "Jsem v ústavu jako chovanec, kde jsou mé náboženské aktivity a podpora omezeny více, než je uhašena má žízeň po pravdě. Byl jsem vychován jako episkopál a nikdy jsem se necítil dobře s církevní tradicí 'Trojice'. Od setkání s biblickým unitářským vězněm se moje víra stala pevnou oporou, držící se ruky mého Spasitele, Ježíše Krista." - *Severní Karolína*

- "Vyrostl jsem v rodině svědků Jehovových a stal jsem se velmi oddaným svědkem Jehovovým. Poté jsem navštěvoval misionářskou školu SJ. Během následujících 15 let jsem měl mnoho úkolů, včetně práce překladatele po dobu téměř 7 let. Jako překladatel jsem však poznal, že v teologii a praxi SJ je mnoho závažných nedostatků. Proto jsem čelil krizi víry a

začal jsem se věnovat vlastnímu výzkumu. Při svém pátrání jsem našel váš kanál na YouTube *Focus on the Kingdom* (Zaostřeno na Království). Byl jsem nadšený, když jsem se dozvěděl, že Ježíš byl plně člověk. Musím přiznat, že pojetí Ježíše ze strany SJ mi nikdy nedávalo smysl. Proto jsem byl rád, že jsem pochopil Ježíšovu roli podle Písma. Samozřejmě jsem se dozvěděl mnoho dalších věcí a váš kanál na YouTube a knihy mi v tom velmi pomohly. Proto vám chci upřímně poděkovat za záchranu mé víry a za to, že jste mi pomohli pěstovat víru v Mesiáše." – *Finsko*

- "Byl jsem vychován jako Žid, pak jsem se ocitl v trinitářství, v němž jsem získal tři doktoráty, trochu jsem pastoračně působil, evangelizoval a zpíval, ale vždy se základem v židovské výchově. To ve mně zanechalo velké rozpory, které trvaly 46 let. Nedávno jsem objevil unitářství a našel jsem spisy jiných unitářů, jako jste vy." - *Indiana*